

După ce a vărsat cenușa lui Kim Jong-Il pe unul dintre prezentatorii de la Oscaruri, Sacha Baron Cohen, ireverențiosul comediant ce a fost pe rând Ali G, Borat și Brūno, îi dedică marelui lider nord-coreean ultima sa creație,

□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□ *The Dictator/Dictatorul*

După un an tragic pentru despoții lumii, e bine că măcar cineva se mai gândește la unii dintre ei cu nostalgie.

Dictator al Republicii fictive Wadiya, Aladeen (Cohen) e un om capricios și dur, cu puteri și averi nelimitate. Stă pe o rezervă de petrol consistentă, iubește armele nucleare ascuțite, puterea de a trimite oamenii la moarte și mai ales propria persoană. Își acordă nopți cu staruri hollywoodiene, titlaturile de comandant al armatei și de chirurg șef, și medalii olimpice la jocurile organizate local.

Când i se cere să ia cuvântul în fața ONU, pentru a opri o invazie iminentă a țării sale, tiranul cu poale lungi și ticul de a-și atinge nasul pleacă la New York. Odată ajuns pe tărâm capitalist, i se taie măreța barbă (fără de care e un anonim) în urma unui complot ce îl înlocuiește cu o sosie (rapel la **The Great Dictator**), rămânându-i doar înțelepciunea prealuminată și câțiva aliați – un fost fizician wadyian și o militantă pacifistă – pentru a-și recupera onoarea.

Ca și **Borat** înaintea sa, **Dictatorul** stoarce de tot umorul de care e capabil șocul cultural pe care îl poate avea un străin în țara tuturor posibilităților și rostește niște adevăruri destul de neconfortabile despre lumea de azi: cea mai mare democrație din lume a fost construită de negri și e susținută de chinezi, iar 1% din populație deține mare parte din bogățiile națiunii; după o perioadă petrecută în Bronx, Aladeen se întreabă în continuare ce sunt drepturile civile. O face însă mai convențional, în limitele unui scenariu prescris – încheiat ca un episod din

SNL

, dar adesea inspirat și ocazional ofensator.

Dictatorul respiră și se sufocă (pe rând) pe mâna lui. Misogin și xenofob, Aladeen ne rămâne simpatic pentru că e echidistant: nu ia partea nimănui, nu e nici arab nici evreu, și îi disprețuiește pe toți – e și asta o cale de a fi politically correct. Observațiile sale nu dovedesc atât faptul că are o minte îngustă cât obtuzitatea societății pe care o cunoaște – epitetele revoltătoare cu care o descrie pe vegana Zoey (Anna Farris) nu sunt mai deranjante decât dezvăluirea motivațiilor oponentului său (Ben Kingsley, voit caricatural), care vrea să se îmbogățească pentru a-și cumpăra o vilă pe malul lacului Como. Lângă George Clooney.

Contrastele dintre mentalitatea patriarhală a protagonistului („e băiat sau avort?”) și ultimele tendințe de urbanism newyorkez – fermele bio de pe acoperișul clădirilor, o realitate pe Travel and Living!-, între plăcerea dictaturii dezinteresate (Aladeen nu vrea să vândă petrolul) și materialismul marilor companii – Exxon, Gazprom și Petrochina sunt luate nominal la țintă – oferă în cele din urmă destulă culoare și actualitate cât să compenseze pentru lipsa de verosimilitate a poveștii.

Scenariul scris de Cohen împreună cu o armată de colaboratori dă ocazionale rateuri când nu știe să tragă linie și să treacă la următoarea glumă. Ne alegem așadar cu un cap decapitat care se încăpățânează (sic) să intre în cadru, conversații prelungite dincolo de poantă („Allison Burgers nu e numele tău adevărat”) și stereotipuri jucate simplist-repetitiv (semnul de tăierea capului). Scăpările sunt ușor de iertat însă, odată cu acordurile din *The Next Episode* (Dr. Dre) și

Everybo

dy Hurts

(R.E.M), și versurile lor adaptate.

În debutul filmului, suntem informați că dictatorul a schimbat 300 de cuvinte din dicționar în „aladeen”, printre care și termenii care desemnau înainte „pozitiv” și „negativ”, lucru care a provocat o reală confuzie. Sunt de părere aladeen, așa că trec ***Dictatorul*** în categoria „plăcere vinovată”.

** sursa :filmreporter.ro